

ΤΟ
ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ
ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΜΠΕΘ ΚΕΙ

ΕΠΙΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μοιράζονται τα πάντα μεταξύ τους...

ΨΕΜΜΑΤΑ

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ~~αλήθεια~~

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΦΑΚΙΝΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

«Και έτσι κέρδισα την καρδιά της» είπε εκείνος, χαμογελώντας. Έγειρε αναπαυτικά στην καρέκλα του, σήκωσε τα χέρια πίσω από το κεφάλι και πρόταξε το στήθος. Ήταν πάντα τόσο αυτάρεσκος. Με κοίταξε, έπειτα τον ηλίθιο που καθόταν δίπλα μου, και μετά στράφηκε πάλι σε μένα. Περίμενε κάποια αντίδραση· ήθελε να δει τα χαμόγελα να διαγράφονται στα πρόσωπά μας, να νιώσει τον θαυμασμό μας, το δέος μας.

Τον μισούσα. Τον μισούσα μ' έναν απόλυτο, φλογερό, βιβλικό τρόπο. Μισούσα που αφηγούνταν την ίδια ιστορία κάθε φορά που ερχόμουν για δείπνο, κάθε βράδυ Παρασκευής. Δεν είχε σημασία ποιον έφερνα μαζί μου. Δεν είχε σημασία με ποιον καθυστερημένο έβγαينا εκείνη την εποχή.

Πάντοτε τους αφηγούνταν αυτή την ιστορία.

Επειδή, βλέπεις, αυτή η ιστορία ήταν το απόλυτο τρόπαιο για εκείνον. Για έναν άντρα όπως ο Τσαρλς –πετυχημένο, πλούσιο, γοητευτικό– μία όμορφη, έξυπνη, πνευμα-

τώδης γυναίκα, όπως η Μάρνι, ήταν το τελευταίο μέταλλο στη συλλογή του. Κι επειδή κυριολεκτικά ζούσε για τον σεβασμό και τον θαυμασμό των άλλων, κι ίσως επειδή δεν του έδειχνα τίποτε από τα δύο, τα αποσπούσε αδυσώπητα από τους άλλους καλεσμένους του.

Αυτό που ήθελα να του απαντήσω, και που ποτέ δεν είπα, ήταν πως η καρδιά της Μάρνι δεν ήταν ποτέ δική του για να την κερδίσει. Μια καρδιά, αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, κάτι που επιτέλους είμαι, ποτέ δεν μπορείς να την κερδίσεις. Μπορεί μόνο να σου δοθεί, μόνο να σου χαριστεί. Δεν μπορείς να πείσεις, να δελεάσεις, να αλλάξεις, να κλονίσεις, να κλέψεις, να κλυδωνίσεις, να πάρεις μια καρδιά. Και σίγουρα δεν μπορείς να κερδίσεις μία καρδιά.

«Κρέμα;» ρώτησε η Μάρνι.

Στεκόταν όρθια δίπλα στην τραπέζα κρατώντας ένα λευκό κεραμικό κανατάκι. Είχε μαζέψει προσεκτικά τα μαλλιά της ψηλά στον αυχένα, ενώ χαλαρές μπούκλες έπεφταν γύρω από τα μάγουλά της. Το κολιέ της είχε μπερδευτεί, το κούμπωμα είχε κατέβει δίπλα στο μενταγιόν και κρέμονταν μαζί πάνω στην κλείδα της.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Όχι, ευχαριστώ» είπα.

«Δεν ρώτησα εσένα» απάντησε εκείνη χαμογελώντας. «Εσύ ξέρω ότι δεν θες».

Θέλω να ξέρεις κάτι τώρα, προτού ξεκινήσουμε. Η Μάρνι Γκρέγκορι είναι η πιο εντυπωσιακή, συναρπαστική, εκπληκτική γυναίκα που έχω συναντήσει. Από τότε που γνωρίστηκαμε στο γυμνάσιο, είναι η κολλητή μου για πάνω από

δεκαοχτώ χρόνια – η σχέση μας έχει ενηλικιωθεί και με τον νόμο· μπορεί να πει, να παντρευτεί, να παίξει χαρτιά...

Ήταν η πρώτη μας μέρα και στεκόμαστε στην ουρά σ' έναν μακρόστενο διάδρομο, μία γραμμή από εντεκάχρονα που προχωρούσαν σιγά σιγά προς ένα τραπέζι στην άλλη άκρη της αίθουσας. Ανά διαστήματα, μέσα από την τακτοποιημένη σειρά, ξεπρόβαλλαν παρέες παρέες, σαν ποντίκια μέσα σ' ένα φίδι.

Με είχε πιάσει ένα άγχος, επειδή δεν ήξερα κανέναν και προετοιμαζόμουν ψυχολογικά να περάσω μόνη και έρημη το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας. Κοιτούσα καλά καλά τις παρέες και προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι, ούτως ή άλλως, δεν ήθελα να ανήκω σε καμιά απ' αυτές.

Προχώρησα πολύ βιαστικά, πολύ μακριά, και έπεσα πάνω στην μπροστινή μου, που γύρισε απότομα. Στη στιγμή, με κυρίευσε πανικός· ήμουν σίγουρη ότι θα με έκανε ρεζίλι, θα μου έβαζε τις φωνές, θα με μείωνε μπροστά στους συμμαθητές μου. Αλλά αυτός ο φόβος διαλύθηκε μόλις την είδα. Ακούγεται γελοίο, το ξέρω, όμως η Μάρνι Γκρέγκορι είναι σαν τον ήλιο. Το σκέφτηκα τότε· το σκέφτομαι συχνά και τώρα. Έχει μια σκανδαλιστικά ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, υπόλευκη, σαν πορσελάνη, που μόνο κάπου κάπου –μετά τη γυμναστική, ας πούμε, ή όταν πλημμυρίζει από χαρά– βάφεται ροδαλή στα μάγουλα. Τα μαλλιά της έχουν ένα βαθύ πυρόξανθο χρώμα, με κόκκινες και χρυσαφίες ανταύγειες, και τα μάτια της είναι ανοιχτά γαλάζια, σχεδόν λευκά.

«Συγγνώμη» είπα κάνοντας ένα βήμα πίσω και χαμηλώ-

νοντας το βλέμμα στα καινούργια, γυαλιστερά παπούτσια μου.

«Με λένε Μάρνι» αποκρίθηκε εκείνη. «Εσένα;»

Αυτή η πρώτη γνωριμία είναι συμβολική για ολόκληρη τη σχέση μας. Η Μάρνι είναι ανοιχτός χαρακτήρας. Ο τόπος της σου μεταφέρει αμέσως ζεστασιά και αγάπη. Έχει μία ανεπιτήδευτη σιγουριά για τον εαυτό της, και δεν φοβάται, ούτε αντιλαμβάνεται, αν κάποιος μιλάει αλαζονικά. Ενώ εγώ έχω πλήρη συναίσθηση. Φοβάμαι την κάθε κακία που μπορεί να μου πουν και πάντοτε περιμένω αυτό που ξέρω ότι εντέλει θα συμβεί. Και βασικά πάντα περιμένω ότι θα γίνω περίγελος. Τότε, φοβόμουν ότι θα σχολίαζαν τα σπυράκια στο μέτωπό μου, τα μουντά καστανά μαλλιά μου, τη στολή μου, έτσι όπως έπλεα μέσα της. Τώρα, τον τόνο της φωνής μου και το πώς τρέμει, τα ρούχα μου –άνετα και σπανίως κολακευτικά– τα μαλλιά μου, τα αθλητικά μου παπούτσια, τα φαγωμένα νύχια μου.

Εκείνη είναι φωτεινή εκεί όπου εγώ είμαι σκοτεινή.

Το ήξερα τότε. Τώρα θα το μάθεις κι εσύ.

«Όνομα;» γάβγισε η δασκάλα με τη σκούρα γαλάζια μπλουζα πίσω από ένα γραφείο στο μπροστινό μέρος της σειράς.

«Μάρνι Γκρέγκορι» είπε εκείνη, τόσο αποφασιστικά και γεμάτη αυτοπεποίθηση.

«Α, Β...Γ... Γκρέγκορι. Μάρτζιν. Είσαι σε εκείνη την αίθουσα εκεί. Κι εσύ» συνέχισε. «Ποια είσαι;»

«Η Τζέιν» απάντησα.

Η δασκάλα σήκωσε το βλέμμα της από το χαρτί που κοιτούσε και ξεφύσηξε αποδοκιμαστικά.

«Α, με συγχωρείτε» διόρθωσα. «Μπάξτερ. Τζέιν Μπάξτερ».

Συμβουλευτήκε τον κατάλογό της. «Μαζί της. Εκεί πέρα».

Κάποιος μπορεί να υποστήριζε ότι επρόκειτο για μία φιλία λόγω των περιστάσεων, ότι θα είχα δεχτεί την όποια ευγένεια, στοργή, αγάπη μου προσφέρονταν. Και ίσως να είναι αλήθεια. Σε αυτή την περίπτωση, θα ανταπαντούσα πως ήταν γραφτό μας να είμαστε μαζί, πως η φιλία μας ήταν γραμμένη στα άστρα, επειδή στην πορεία της ζωής μας θα με χρειαζόταν κι εκείνη.

Ακούγεται ανοησία, το ξέρω. Μάλλον είναι. Αλλά καμιά φορά θα τ' ορκιζόμουν.

«Ναι, παρακαλώ» είπε ο Στάνλεϊ. «Θα ήθελα λίγη κρέμα».

Ο Στάνλεϊ ήταν δύο χρόνια μικρότερός μου και δικηγόρος με αρκετά πτυχία. Είχε κατάξανθα μαλλιά που έπεφταν στα μάτια του και χαμογελούσε διαρκώς πλατιά, συχνά χωρίς κανένα φανερό λόγο. Σε αντίθεση με τους περισσότερους συνομηλικούς του, ήξερε πώς να μιλήσει στο αντίθετο φύλο – μάλλον επειδή είχε μεγαλώσει με γυναίκες. Αλλά ήταν τελείως πληκτικός.

Γι' αυτό και δεν μου έκανε εντύπωση που ο Τσαρλς έδειχνε να απολαμβάνει την παρέα του – κάτι που με έκανε να αντιπαθώ τον Στάνλεϊ ακόμα περισσότερο.

Η Μάρνι τού έδωσε το κανατάκι πάνω από το τραπέζι κολλώντας την μπλούζα πάνω στην κοιλιά της. Δεν ήθελε το ύφασμα –μεταξωτό, νομίζω– να ακουμπήσει πάνω στη γαβάθα με τα φρούτα.

«Κάτι άλλο;» ρώτησε, κοιτάζοντας τον Στάνλεϊ, έπειτα εμένα, και τέλος τον Τσαρλς, που φορούσε ένα γαλανό-λευκο ριγέ πουκάμισο έχοντας αφήσει ανοιχτά τα πάνω κουμπιά – ένα τριγωνάκι από σκούρες τριχούλες πεταγόταν από τις άκρες του υφάσματος. Το βλέμμα της στάθηκε εκεί για μια στιγμή. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και η γραβάτα του –λυμένη γύρω από τον λαιμό του– γλίστρησε κι άλλο προς τα αριστερά.

«Τέλεια» είπε εκείνη και κάθισε παίρνοντας το κουτάλακι του γλυκού.

Την κουβέντα μονοπωλούσε –ως συνήθως– ο Τσαρλς. Ο Στάνλεϊ παρακολουθούσε, παρεμβαίνοντας όπου μπορούσε με τις δικές του επιτυχίες, αλλά εγώ βαριόμουν, όπως νομίζω και η Μάρνι. Καθόμαστε αναπαυτικά στις καρέκλες μας, πίνοντας αργά τις τελευταίες γουλιές από το κρασί μας, απορροφημένες στις φανταστικές συζητήσεις που εκτυλίσσονταν μες στο μυαλό μας.

Στις δέκα και μισή, η Μάρνι σηκώθηκε, όπως έκανε πάντα στις δέκα και μισή, λέγοντας «Λοιπόν».

«Λοιπόν» επανέλαβα και σηκώθηκα κι εγώ.

Πήρε τα τέσσερα μπολάκια μας από το τραπέζι και τα στοίβαξε στην καμπύλη του αριστερού χεριού της. Μία σταγονίτσα ροζ χυμού από ένα σμέουρο που είχε απομείνει σ' ένα από τα πιάτα κύλησε σαν αίμα πάνω στο λευκό της πουκάμισο. Πήρα την άδεια πλέον γαβάθα των φρούτων –την είχε φτιάξει η ίδια σ' ένα μάθημα κεραμικής πριν από λίγα χρόνια– καθώς και το κανατάκι, και την ακολούθησα στην κουζίνα στο βάθος του διαμερίσματος.

Αυτό το διαμέρισμα –το διαμέρισμά τους– αποτελούσε

απόδειξη της σχέσης τους. Ο Τσαρλς είχε πληρώσει, όπως πλήρωνε για τα περισσότερα, μία διόλου ευκαταφρόνητη εγγύηση, αλλά επειδή είχε επιμείνει η Μάρνι. Εκείνη είχε καταλάβει αμέσως ότι ήταν ό,τι έπρεπε γι' αυτούς, και δεν θα σου κάνει εντύπωση να μάθεις πως ήταν το πιο φυσικό πράγμα να γίνεται πειστική.

Όταν μετακόμισαν εκεί, έμοιαζε σχεδόν με τρώγλη: μικρό, σκοτεινό, βρόμικο και με υγρασία, εκτεινόταν σε δύο πατώματα χωρίς κανείς να το έχει αγαπήσει ποτέ. Όμως η Μάρνι ήταν πάντοτε οραματίστρια· βλέπει πράγματα εκεί που άλλοι δεν μπορούν. Ανακαλύπτει την ελπίδα στα πιο σκοτεινά μέρη – με έναν γελοίο τρόπο, και σε μένα – και πιστεύει ότι θα καταφέρει κάτι σπουδαίο. Ανέκαθεν φθονούσα αυτή την αυτοπεποίθηση. Για τη Μάρνι, απορρέει από ένα σκέτο πείσμα. Δεν φοβάται την αποτυχία, όχι επειδή δεν έχει αποτύχει ποτέ της, απλά επειδή η αποτυχία για κείνη ήταν πάντα μία λοξοδρόμηση, μία μικρή παρέκκλιση, σε ένα ταξίδι που έχει εντέλει οδηγήσει στην επιτυχία.

Δούλεψε ακούραστα – απογεύματα, Σαββατοκύριακα, χρησιμοποιώντας όλη την άδειά της – για να δημιουργήσει κάτι όμορφο. Με τα μικρά χέρια της έσκισε ταπετσαρίες, έτριψε πόρτες, έβαψε ντουλάπια, άπλωσε μοκέτες, τοποθέτησε σανίδες, έραψε κουρτίνες... τα πάντα. Μέχρι αυτά τα δωμάτια να εκπέμπουν την ίδια ζεστασιά με εκείνη· μία ήπια σιγουριά, μία αναγνωρίσιμη, αλλά εντούτοις απροσδιόριστη, αίσθηση σπιτικού.

Η Μάρνι έβαλε τις γαβάθες στο πλυντήριο πιάτων αφήνοντας ένα κενό ανάμεσά τους.

«Έτσι καθαρίζουν καλύτερα» είπε.

«Το ξέρω» απάντησα, επειδή το ίδιο έλεγε κάθε βδομάδα, όταν εγώ έκανα τον ίδιο ήχο –ένα ανεπαίσθητο γρύλισμα– κάθε βδομάδα, επειδή μου φαινόταν ότι έτσι σπαταλούσε πάρα πολύ νερό.

«Τα πράγματα πάνε καλά με τον Τσαρλς» είπε.

Ένωσα τη ραχοκοκαλιά μου να ανατριχιάζει και ίσιωσα την πλάτη παίρνοντας μία κοφτή ανάσα.

Είχαμε μιλήσει για τη σχέση τους μόνο άλλη μία φορά στο παρελθόν και ήταν μία συζήτηση φορτισμένη λόγω της μακρόχρονης, μπερδεμένης ιστορίας της πολύ παλιάς μας φιλίας. Έκτοτε, μιλούσαμε μόνο για τα πρακτικά: τα σχέδιά τους για το Σαββατοκύριακο· το σπίτι που μπορεί μια μέρα να αγόραζαν λίγο έξω από το Λονδίνο· τη μητέρα του που ζούσε στη Σκοτία αργοπεθαίνοντας βασανιστικά και μόνη από καρκίνο.

Δεν είχαμε, για παράδειγμα, κουβεντιάσει πως ήταν μαζί τρία χρόνια και πως κάμποσους μήνες νωρίτερα είχα ανακαλύψει αναπάντεχα –και το ξέρω ότι κακώς ψαχούλευα– ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι αρραβώνων κρυμμένο στο βάθος του κομοδίνου του Τσαρλς. Ούτε είχαμε συζητήσει ποτέ ότι, ακόμα και χωρίς αυτό το δαχτυλίδι, όδευαν ολοταχώς προς μία μόνιμη δέσμευση, που θα τους έδενε εις τον αιώνα τον άπαντα με έναν τρόπο που –ακόμα και έπειτα από σχεδόν είκοσι χρόνια φιλίας– η Μάρνι κι εγώ δεν θα δενόμαστε ποτέ.

Δεν είχαμε κουβεντιάσει το γεγονός ότι τον μισούσα.

«Ναι» απάντησα, επειδή φοβήθηκα πως μία ολοκληρωμένη πρόταση, ίσως ακόμα και μία δισύλλαβη λέξη, θα έστελνε τη φιλία μας στο χάος.

«Δεν συμφωνείς;» ρώτησε. «Δεν φαίνεται ότι τα πάμε καλά;»

Ένευσα καταφατικά και έριξα την υπόλοιπη κρέμα από το κανατάκι στην πλαστική συσκευασία από το σουπερ-μάρκετ.

«Δεν πιστεύεις ότι ταιριάζουμε;» επανέλαβε.

Άνοιξα την πόρτα του ψυγείου και κρύφτηκα πίσω της, αργά –πολύ αργά– βάζοντας την κρέμα στο πάνω ράφι.

«Τζέιν;»

«Ναι. Το πιστεύω» ψέλλισα.

Αυτό ήταν το πρώτο ψέμα που είπα στη Μάρνι.

Τώρα πια αναρωτιέμαι –τις περισσότερες μέρες, μάλιστα– τι θα είχε συμβεί αν δεν είχα πει αυτό το πρώτο ψέμα. Θα είχα πει τα υπόλοιπα; Μου αρέσει να λέω στον εαυτό μου πως το πρώτο ψέμα ήταν το λιγότερο σημαντικό απ' όλα. Αλλά και αυτό, παραδόξως, είναι ένα ψέμα. Αν είχα υπάρξει ειλικρινής εκείνο το βράδυ της Παρασκευής, όλα ενδεχομένως μπορεί να ήταν –θα ήταν– διαφορετικά.

Θέλω τώρα να ξέρεις το εξής. Νόμιζα ότι έκανα το σωστό. Οι παλιές φιλίες είναι σαν ένα σχοινί με κόμπους, φθαρμένο σε κάποια σημεία, παχύ και ανθεκτικό σε άλλα. Φοβόμουν πως αυτό το νήμα της αγάπης μας ήταν πολύ λεπτό, τριμμένο πολύ, για να αντέξει το βάρος της αλήθειας μου. Και ήμουν σίγουρη ότι η αλήθεια –ότι ποτέ δεν είχα μισήσει κάποιον έτσι όπως μισούσα εκείνον– θα είχε καταστρέψει τη φιλία μας.

Αν είχα υπάρξει ειλικρινής –αν είχα θυσιάσει την αγάπη μας για τη δική τους– τότε ο Τσαρλς σχεδόν σίγουρα θα ήταν ακόμη ζωντανός.

ΕΠΤΑ ΨΕΜΑΤΑ

ΟΛΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΜΕ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΨΕΜΑ

Η Τζέιν και η Μάρνι είναι αχώριστες φίλες. Από τα έντεκα ζουν τα πάντα μαζί: το σχολείο, τους πρώτους έρωτες, το κολλέγιο, τις πρώτες σχέσεις τους ως ενήλικες, τις πρώτες τους δουλειές, κάθε κομμάτι της καθημερινότητας. Γύρω στα είκοσι πέντε ερωτεύονται και παντρεύονται.

Η Τζέιν, όμως, δεν συμπαθεί τον άντρα της Μάρνι. Τον θεωρεί σνομπ, φαντασμένο, υποκριτή και αυτάρεσκο. Δεν πιστεύει ότι αγαπάει πραγματικά τη φίλη της.

Μπορεί, όμως, η Μάρνι να εμπιστευτεί στ' αλήθεια την Τζέιν; Γιατί αν η Τζέιν ήταν ειλικρινής –αν δεν είχε πει ψέματα–, τότε ίσως ο άντρας της καλύτερης της φίλης να ήταν ακόμη ζωντανός...

**Αυτή είναι η ευκαιρία της Τζέιν να πει την αλήθεια.
Το ερώτημα είναι:**

ΘΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ;

– ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΣΕ 30 ΧΩΡΕΣ

– ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΑ

i Magazine, The Express, Red Magazine και το *BBC Arts*